

Bœrove a Anglicane.

Román z předposlední války Transvaalské v Jižní Africe od Rider Haggarda.

Co týkalo se Bessie, ta byla nešena, že sestra její někdo nalezla, s níž se ráda bavila a jenž mohla rozumět. Na to, že by Jess byla tomu nejposlednější osobou, u kterého něco podobného povídala za možné, rovněž tak mělo uvažovala o vlivu, jaký toto ohovávání mohlo činit na Johna. Až dosud neměla zájmu v osobě kapitána Niela.

A tak všem, kteří v tomto drama tu nějak byli súčastní, přijmeš, ubíhala doba z doby až nadešel den, kdy houfná mračna počala se dohranady stahovat. John jako obvykle byl zaměstnán až do oběhu na statku; po jídle přehodil pušku přes rameno vyzval Jantje, aby oselal loveckého koně. Stál u ve randy a čekal na koně. Vedle něho stála Bessie, jež odčasně jasne v bílé roucho, vypadala obzvláště poutavě. Naješli se patřík John Franka Mullera, jak sem klouná na svém vrantku.

"Ejhle, slečno Bessie," pravil, zde přichází vás přítel."

"Toť k neseneš!" řekla Bessie a dupla nohou a pak rychle dodala:

Proti názváte jí my mým přítelom?

"Mám za to, že on sám se za takového povídajete; soudíte alespoň z počtu jeho návštěv, žež vám týden činí, olopověděl. "Mým není žádný způsobem a proto chystám se na honbu. Ať už Doufám že se budete dobré bavit."

"To není od vás hezké, pravila Septa a povídává se od něho."

V malé chvíli byl John pryč a Frank Müller zde. "Jak se vám daří, slečno Bessie?" tázal se, když seskočil s koně se hbitostí muže, jež mnoho dní svého života strávil v sedle.

"Kam pak odešel ten červenokabátka?

"Kapitán Niel jede na conbu," odpověděla chladně.

"Tím lépe pro vás i pro mne, slečno Bessie! Můžeme ale spolu strávit hodněho hovoru. Kde pak jest to černá opice. Jantje! Zde! Janate! vezmi mého koně, škaredý dable, a starej se o něj pořádně, sice ti vyrva srce z těla!"

Jantje vrazil koně a s nuceným smíchem, jež měl být projevem radosti nad tímto suróvým žertem, jej odváděl.

"Myslím, mynheere Müller, že vás Jantje příliš nemiluje, pravila Bessie zlomyslně, a nedívám se tomu, mluvíte li s ním takto. Ne-davno mi pravil, že vás zná již dvacet let.

Nahodilá totiž poznámka učinila na hosta zvláštní dojem; v jeho opáleném obličeji se barvy měnily.

"Ten čerá pes lze, pravil, a pro ženu mu hlavní kult, řekne-li to ještě jednou! Což mám já o něm a-nebo on, s ním se někdy potkám? a na to zahučí Müller holandskou kletbu do vousů.

Avšak vskutku, mynheere.....! poznámení Bessie.

"Proč jmenujete mne stále mynheere?" pravil a obrátil se k němu tak prudce, že o krok ustoupila.

"Pravím že nejsem Boer. Jsem Angličan. Moje matka byla Angličanka a mimo to, díky Carnarvonu, jsem my nyní všechni Angličané."

"Nemohu pochopit, proč byste nemohli být rádi Boerem, odpovídala chladně, "jest mezi nimi hojně žádnejší lid, a mimo to byl jste jindy v jejich smyslu velikým vlastencem."

"Ano, byl jsem, také stromy na chýluji se k severu, když fouská vítr od jihu; avšak nyní se vrt otočil a stromy chýlí se k jihu. Při písecké životi může být jase jinak. Než jest jiná otázka — pak uvidíme."

Bessie v odpověď pokrýla rameny a utříhla list z vinného keře jež se k ní klonil.

Veliký Holandec si klobouk a rozpačitě hladil si vous. Patrně přemýšlel o něčem, co povíděl se ostříhací. Dvakráté povzněl své oči ke krásné tváři Bessie a dva krátké jež k zemisklonil. Po druhé se uklonil.

"Promiňte na minutu," pravila a dávala mu na jevo, že přijde k domovu.

"Počkejte, trochu!" volal, upadaje v rozčílení do holandskiny; aho eupili ji rukou i za bílé roucho.

Ona však rychlým pohybem se mu vytříhla a opovržlivě pohlédla mu do tváře.

"Prosím za odpusťení," pravila hlasem, jež mu nemohla dodat odvahu "hodil jste něco hci!"

"Ano — skutečně — chci že jsem hci — vrah. Bessie zhlášta státi a výrazem napjetí a zdvořilosti ve tváři.

"Chci jsem hci, že — kráte, že bych vás rád pojal za chot!"

"Ach!" zvolala Bessie u zdrženě, "Slyšete?" počal opět ohrapitivým hlasem, jež čím dál, tím libezněji zní jak stává se i u surových lidí, když mluví od srdečka. "Poslyšte, miluji vás, Bessie; miloval jsem vás již před třemi lety. Čím častěji jsem vás viděl, tím víc jsem vás miloval. O, nefekněte mi ne, nevrite, jak vás miluju. Každé noči o vás sním, mnichy myslím ve snu, a dýším sum vašeho roucha, pak při oběhu vy samu hlbáte mně a muž při tom jest, jaký bych byl v nebi.

Zde učinila Bessie močený posunek dovádějte na jevo svýj odpór.

"Snad jsem vás urazil nehněvěte a však mám mne. Jsem bohat, Bessie, v první řadě tento statek jest nájí a pak mám ještě čtyři statky v Lyndenburgu a deset jiter ve Waterbergu a tisíc volek mimo koně ovce a senice hotové v bance. Ve všem ve vám státi mu po výlu, pokračoval edýz se ználo, že vypořádává jeho naječku na mne nečin dojem, ve všem — dám buď veden podle nového způsobu; postavím nové hlydiště a zařídím objednáním z Natalu. Pravím vám, že vás miluji. Nefekněte ne, že nikoli?" a při tom chopil ji za ruku.

"Jsem vám vše povíděnou, pane Müller, odpovídala Bessie a vztahovala ruku prý, "avšak jednou slovena, nemoku vás pojati za chot. Ne, vše jest marino prostin, neftíkaje o tom vše alespoň slova, ne moju, skutečně nemohu — zde při-číház strž. Zapomeňte na všecko, pane Müller!"

Jeji zbožňovatel se rozhlížel; tam opravdu přivážel starý Silas Kroft, však ještě kus cesty vzhlížen a šel pomalu.

"Myslite to vůznu?" tázal se těměř bez dechu.

"Ano, ano, to skutečně moje vás ne rozhodnutí! Proč pak mne nutíte, abych je opakovala."

"Proklatý červeňovakabútka jest toho vinu," vyhrkl s hněvem.

"Dříve jste takovou nebývalou, slávou Kroftova. Kletba mu, tomu Angličanu! Já mu to ještě oplatím a všecky pohromáhnu na místě až jako vozové kolo. Johnova puška vlečla do výše a spustila svůj přítří brzy. Spustila po druhé, však zase chyba. Na další, co následovalo spustme závoj. Po malé chvíli vše uplynulo a John Pontac díval se na sebe se významným pohledem.

"To tvoje vina, hlyšový pěs!" pravil John. "Myslím jsem, že je chce vyplašiti a proto střelil jsem tam brzy."

"Oho," pravil Pontac k Johnovi vlastně bylo čistí z jeho pohledu, "oh, ty nedovedný lovce. Čož to je? Nejméně dvanact párů! Letěj všecky pohromáhnu na místě až jako vozové kolo. Johnova puška vlečla do výše a spustila svůj přítří brzy. Spustila po druhé, však zase chyba. Na další, co následovalo spustme závoj. Po malé chvíli vše uplynulo a John Pontac díval se na sebe se významným pohledem.

"To tvoje vina, hlyšový pěs!" pravil John. "Myslím jsem, že je chce vyplašiti a proto střelil jsem tam brzy."

"Oho," pravil Pontac k Johnovi vlastně bylo čistí z jeho pohledu, "oh, ty nedovedný lovce. Čož to je? Nejméně dvanact párů! Letěj všecky pohromáhnu na místě až jako vozové kolo. Johnova puška vlečla do výše a spustila svůj přítří brzy. Spustila po druhé, však zase chyba. Na další, co následovalo spustme závoj. Po malé chvíli vše uplynulo a John Pontac díval se na sebe se významným pohledem.

"To tvoje vina, hlyšový pěs!" pravil John. "Myslím jsem, že je chce vyplašiti a proto střelil jsem tam brzy."

"Oho," pravil Pontac k Johnovi vlastně bylo čistí z jeho pohledu, "oh, ty nedovedný lovce. Čož to je? Nejméně dvanact párů! Letěj všecky pohromáhnu na místě až jako vozové kolo. Johnova puška vlečla do výše a spustila svůj přítří brzy. Spustila po druhé, však zase chyba. Na další, co následovalo spustme závoj. Po malé chvíli vše uplynulo a John Pontac díval se na sebe se významným pohledem.

"To tvoje vina, hlyšový pěs!" pravil John. "Myslím jsem, že je chce vyplašiti a proto střelil jsem tam brzy."

"Oho," pravil Pontac k Johnovi vlastně bylo čistí z jeho pohledu, "oh, ty nedovedný lovce. Čož to je? Nejméně dvanact párů! Letěj všecky pohromáhnu na místě až jako vozové kolo. Johnova puška vlečla do výše a spustila svůj přítří brzy. Spustila po druhé, však zase chyba. Na další, co následovalo spustme závoj. Po malé chvíli vše uplynulo a John Pontac díval se na sebe se významným pohledem.

"To tvoje vina, hlyšový pěs!" pravil John. "Myslím jsem, že je chce vyplašiti a proto střelil jsem tam brzy."

"Oho," pravil Pontac k Johnovi vlastně bylo čistí z jeho pohledu, "oh, ty nedovedný lovce. Čož to je? Nejméně dvanact párů! Letěj všecky pohromáhnu na místě až jako vozové kolo. Johnova puška vlečla do výše a spustila svůj přítří brzy. Spustila po druhé, však zase chyba. Na další, co následovalo spustme závoj. Po malé chvíli vše uplynulo a John Pontac díval se na sebe se významným pohledem.

"To tvoje vina, hlyšový pěs!" pravil John. "Myslím jsem, že je chce vyplašiti a proto střelil jsem tam brzy."

"Oho," pravil Pontac k Johnovi vlastně bylo čistí z jeho pohledu, "oh, ty nedovedný lovce. Čož to je? Nejméně dvanact párů! Letěj všecky pohromáhnu na místě až jako vozové kolo. Johnova puška vlečla do výše a spustila svůj přítří brzy. Spustila po druhé, však zase chyba. Na další, co následovalo spustme závoj. Po malé chvíli vše uplynulo a John Pontac díval se na sebe se významným pohledem.

"To tvoje vina, hlyšový pěs!" pravil John. "Myslím jsem, že je chce vyplašiti a proto střelil jsem tam brzy."

"Oho," pravil Pontac k Johnovi vlastně bylo čistí z jeho pohledu, "oh, ty nedovedný lovce. Čož to je? Nejméně dvanact párů! Letěj všecky pohromáhnu na místě až jako vozové kolo. Johnova puška vlečla do výše a spustila svůj přítří brzy. Spustila po druhé, však zase chyba. Na další, co následovalo spustme závoj. Po malé chvíli vše uplynulo a John Pontac díval se na sebe se významným pohledem.

"To tvoje vina, hlyšový pěs!" pravil John. "Myslím jsem, že je chce vyplašiti a proto střelil jsem tam brzy."

"Oho," pravil Pontac k Johnovi vlastně bylo čistí z jeho pohledu, "oh, ty nedovedný lovce. Čož to je? Nejméně dvanact párů! Letěj všecky pohromáhnu na místě až jako vozové kolo. Johnova puška vlečla do výše a spustila svůj přítří brzy. Spustila po druhé, však zase chyba. Na další, co následovalo spustme závoj. Po malé chvíli vše uplynulo a John Pontac díval se na sebe se významným pohledem.

"To tvoje vina, hlyšový pěs!" pravil John. "Myslím jsem, že je chce vyplašiti a proto střelil jsem tam brzy."

"Oho," pravil Pontac k Johnovi vlastně bylo čistí z jeho pohledu, "oh, ty nedovedný lovce. Čož to je? Nejméně dvanact párů! Letěj všecky pohromáhnu na místě až jako vozové kolo. Johnova puška vlečla do výše a spustila svůj přítří brzy. Spustila po druhé, však zase chyba. Na další, co následovalo spustme závoj. Po malé chvíli vše uplynulo a John Pontac díval se na sebe se významným pohledem.

"To tvoje vina, hlyšový pěs!" pravil John. "Myslím jsem, že je chce vyplašiti a proto střelil jsem tam brzy."

"Oho," pravil Pontac k Johnovi vlastně bylo čistí z jeho pohledu, "oh, ty nedovedný lovce. Čož to je? Nejméně dvanact párů! Letěj všecky pohromáhnu na místě až jako vozové kolo. Johnova puška vlečla do výše a spustila svůj přítří brzy. Spustila po druhé, však zase chyba. Na další, co následovalo spustme závoj. Po malé chvíli vše uplynulo a John Pontac díval se na sebe se významným pohledem.

"To tvoje vina, hlyšový pěs!" pravil John. "Myslím jsem, že je chce vyplašiti a proto střelil jsem tam brzy."

"Oho," pravil Pontac k Johnovi vlastně bylo čistí z jeho pohledu, "oh, ty nedovedný lovce. Čož to je? Nejméně dvanact párů! Letěj všecky pohromáhnu na místě až jako vozové kolo. Johnova puška vlečla do výše a spustila svůj přítří brzy. Spustila po druhé, však zase chyba. Na další, co následovalo spustme závoj. Po malé chvíli vše uplynulo a John Pontac díval se na sebe se významným pohledem.

"To tvoje vina, hlyšový pěs!" pravil John. "Myslím jsem, že je chce vyplašiti a proto střelil jsem tam brzy."

"Oho," pravil Pontac k Johnovi vlastně bylo čistí z jeho pohledu, "oh, ty nedovedný lovce. Čož to je? Nejméně dvanact párů! Letěj všecky pohromáhnu na místě až jako vozové kolo. Johnova puška vlečla do výše a spustila svůj přítří brzy. Spustila po druhé, však zase chyba. Na další, co následovalo spustme závoj. Po malé chvíli vše uplynulo a John Pontac díval se na sebe se významným pohledem.

"To tvoje vina, hlyšový pěs!" pravil John. "Myslím jsem, že je chce vyplašiti a proto střelil jsem tam brzy."

"Oho," pravil Pontac k Johnovi vlastně bylo čistí z jeho pohledu, "oh, ty nedovedný lovce. Čož to je? Nejméně dvanact párů! Letěj všecky pohromáhnu na místě až jako vozové kolo. Johnova puška vlečla do výše a spustila svůj přítří brzy. Spustila po druhé, však zase chyba. Na další, co následovalo spustme závoj. Po malé chvíli vše uplynulo a John Pontac díval se na sebe se významným pohledem.